

UTDRAG UR: DER PROZEß

Jens Peter Karlsson
den 23 juli 2021
www.jenspeterkarlsson.se

Efter en roman av Franz Kafka

SCEN 1

FÖRSTA DOMSTOLSFÖRHANDLINGEN

En domstol. Maskerade åhörare följer publiken med blicken, medan domaren arbetar med en hög mappar.

Josef K kommer in och ser sig omkring; han försöker läsa publiken i hopp om att förstå vad det är som förväntas av honom.

DOMAREN: Josef K. Mm-hmm ... (osäkert) Du är alltså konstnär?

JOSEF K: Nej. (kort paus) Jag är senior banktjänsteman.

En av de maskerade åhörarna är tydligt missnöjd med domaren.

JOSEF K: Din fråga, fru ordförande – din fråga huruvida jag är en målare; och det var inte ens en fråga, du bara *påstod* att jag var en. Det är symtomatiskt för hur hela den här förhandlingen bara har ... *påtvingats* mig. Och kanske du nu kommer att protestera och påstå att det här inte *är* en domstolsförhandling, och att jag inte är anklagad – och du kommer ha helt rätt då. För det här är bara en förhandling om jag godtar att det är en. (kort paus) Och för ögonblicket är beredd att godta det. Men bara för att jag tycker synd om dig – (*vänder sig ut*) och jag tycker synd om oss alla, i det här. Det är omöjligt att bevittna det här utan att tycka synd om alla inblandade. Jag vet inte om det är nåns fel, att det är så här. Men det *är* fel! Och jag ser att det är fel, och det är synd och skam att det är så – att det får gå till så här!

Åhörarna knacker i bifall, och det inger mod i Josef K. Domaren bläddrar ängsligt fram i mappen, synbarligen på jakt efter svar.

JOSEF K: Det kommer inte hjälpa dig, fru ordförande – att stirra i mappen. Det som står där, det kommer bara att bekräfta allt jag har sagt. (*snattar åt sig mappen och håller den mellan tummen och pekfingeret*) Och det här är alltså dom officiella handlingarna i mitt ärende. Med domarens anteckningar och allt.

En av de maskerade åhörarna ogillar starkt det Josef K gjorde precis. Josef K ger tillbaka mappen till domaren.

JOSEF K: Du kan bläddra i den hur mycket du vill, fru ordförande. Jag är inte rädd för nånting som finns däri. Även om jag ens fått tillgång till handlingarna. Jag vill inte befatta mig med det; jag vill egentligen inte ens röra den med mer än två fingrar. (*paus, vänder sig därefter till publiken*) Det som har hänt mig ... Det som har hänt mig är inget enstaka fall. Om det var det skulle ni inte behöva bry er – på samma sätt som jag knappt bryr mig, det är inte värt det. Men det här är nåt som händer *gång på gång*. Så många är utsatta för det här. Och det för deras skull som jag är här i dag – inte för min egen skull.

Åhörarna knackar återigen som en bifallsyttring.

DOMAREN: Om Josef K insisterar – ja, då är det fritt fram att kompromettera sig själv. Varsågod!

JOSEF K: Ja, tack – jag försöker inte vara någon ... stor retoriker eller så, det är över min förmåga. Jag är säker på att domaren här kan uttrycka sig mer värtaligt än mig, det är ju trots allt en del av hennes jobb. Allt jag är ute efter, det är ett öppet och offentligt samtal om något som drabbar oss i allmänheten. För så här är det: jag blev gripen för tio dagar sen – och själva gripandet var så löjligt att jag bara kan skratta åt det. *(kort paus)* Men dom kom i gryningen. Medan jag fortfarande låg och sov. Kanske hade dom fått order om att gripa någon som var konstnär, det verkar inte vara otroligt baserat på vad domaren sa. Och det är säkert någon som är lika oskyldig som jag – men det var *mig* dom valde. Dom var två stycken, i rummet utanför mitt sovrum. Och dom betedde sig precis som om dom var där för att gripa en kriminell. Och dom här poliserna, dom var riktiga drägg – dom bara jävlades med mig rent ut sagt. Dom var ute efter pengar, dom försökte lura mig att ge dom mina kläder; dom ville ha kontanter – för att skaffa frukost åt mig, sa dom. Fast dom demonstrativt hade ätit upp frukosten framför mina ögon. Men det var inte tillräckligt. Dom ledde in mig i ett annat rum, där deras överordnade satt. Det är inte lätt att behålla lugnet i sån situation. Men det gjorde jag – jag var fullkomligt lugn när jag frågade deras överordnade *varför* jag var gripen. Om han varit här så hade han kunnat bekräfta det. Men jag kan se honom framför mig – ett praktexempel på inskränkt arrogans. Och vad tror ni han svarade då? *(kort paus)* Ingenting, mina damer och herrar. Han sa i stort sätt *ingenting*. Det kan vara så att inte visste nånting egentligen; han hade gripit mig och därmed var han nöjd. Och det var inte det enda han gjorde heller. För han hade tagit med sig tre stycken juniora tjänstemän från banken. Och det fanns så klart en anledning att dom anställda var där; dom var där för att sprida nyheten om mitt gripande. Det gjorde dom för att skada mitt rykte, i offentligheten. Och jag tror dom speciellt ville få bort mig från min tjänst på banken. Men det lyckades dom inte med – inte det minsta. Till och med mina underlydande, till och med dom kunde se att det här gripandet var mer att jämställa med ett provocerat påhopp ... på gatan – ja, som om ett gäng ungdomar hoppade på en på gatan, det påminner mer om *det* än ett legitimt polisgripande i alla fall. *(kort paus)* Hela det här har bara skapat frustration och ... gjort mig väldigt illa berörd.

Domaren är inte längre det minsta osäker, det är uppenbart att hon endast spelat ängslig.

DOMAREN: Har vi gjort dig illa berörd, Josef K? *(kort paus)* Processen har bara börjat. Vi kommer beröra dig mycket värre i sinom tid.

JOSEF K: Jaha ... Ja, jag har inte mycket att tillägga.

JOSEF K (cont'd): *(efter ett ögonblick)* Men jag vill säga det här åtminstone. Om den här så kallade domstolen förväntar sig att jag ska ta den på allvar – då borde den lyssna på det här. *(kort paus)* Det är uppenbart att det finns en betydande organisation som styr vad som sker här. Och det inkluderar i mitt fall både gripandet och hela den här förhandlingen. En organisation som anställer korrupta poliser och dumdryga överordnande – och domare vars enda försonande drag är att hon inte är lika dumdryg som resten. Den här organisationen innefattar alltså en hel juridisk apparat, tillsammans med ett helt koppel av poliser och civiltjänstemän – och kanske till och med torterare och bödlar – ja, jag är inte rädd för att säga det högt. Och mina damer och herrar, vad är då syftet med denna organisation? *(kort paus)* Jo, det är att gripa oskyldiga människor och åtala dom på vaga grunder – och i mitt fall kommer det inte ens att leda nånvart. Hur ska vi kunna stoppa dom i maktpositioner från att bli fullkomligt korrumperade om allting får lov att vara så här ineffektivt, och meningslöst! Det är omöjligt! Inte ens den högsta domaren skulle kunna förmå att lyfta sig själv ur en sån sumpmark. Och det är därför som det finns poliser som till och med försöker stjäla kläderna från personer dom griper; och det är därför oskyldiga människor dras inför en publik, och *kränks* – offentligt, istället för att få en lagenlig rättegång. Och jag hörde poliserna prata om lagerbyggnader där alla tillhörigheter hamnar; dom anklagades tillhörigheter, som dom arbetat för att kunna ... *(upptäcker att publiken tittar på något)* köpa ...

Josef K vänder sig om och ser att domaren tagit på sig samma slags mask som åhörarna.

JOSEF K: *(efter ett ögonblick)* Jaha ... *(paus)* Ni arbetar alla ... *alla*, för den här organisationen, ni är alla del av den. Nu ser jag att ni är genomfalska. *(kort paus)* Bedragare! Ni lurade mig medvetet – att tro att det fanns grupperingar här, med olika åsikter *(till en av åhörarna som knackade)* och du som manade på mig – för att få mig att blotta mig själv, var det därför! *(backar ut)* Allt det här är bara för lura mig! Ett lurendrejeri! Ett skådespel – för att misstänkliggöra mig. Jag hoppas ni fick det ni var ute efter – varsågod! Varsågod, sa jag! Ni behöver inte tacka mig – jag bjuder på det! Jävla gangsterfasoner! Gangsterfasoner!

Josef K går ut och smäller igen dörren.

Black.

SCEN 2

I FÖRSVARSAADVOKATENS HUS, NÅGRA MÅNADER SENARE

Josef K konfronterar Rudi Block, som är klädd endast i pyjamas. Leni i bakgrunden, klädd i ett nattlinne, skyndar bort och försvinner.

JOSEF K: *(till Rudi Block)* Vem är du! Arbetar du här?

RUDI BLOCK: Nej. Inte alls. Jag hör inte hemma här; advokaten representerar mig, jag är här för juridisk assistans.

JOSEF K: Juridisk assistans? I pyjamas?

RUDI BLOCK: Ja, förlåt. Jag ber om ursäkt.

JOSEF K: *(pekar menande)* Du och Leni?

RUDI BLOCK: Leni?

JOSEF K: Ja, Leni – *(gestikulerar menande)* är du och hon?

RUDI BLOCK: Gud, nej! Inte alls. O, jag förstår hur det här måste se ut – jag ber om ursäkt.

JOSEF K: *(synar henne)* Nåväl. Du ser ju inte ut som en bedragare i alla fall. Vad heter du?

RUDI BLOCK: Rudi Block.

JOSEF K: Är det ditt riktiga namn?

RUDI BLOCK: Ja. Självklart. Varför skulle det inte vara det?

JOSEF K: Jag tänkte att du kanske hade en anledning att dölja ditt riktiga namn. *(kort paus)* Varför sprang hon iväg?

RUDI BLOCK: Va?

JOSEF K: Leni – var är hon? Gömmer hon sig?

RUDI BLOCK: Nej. Det tror jag verkligen inte. Däremot tror jag att hon värmer lite soppa åt advokaten.

JOSEF K: *(på väg till Leni)* Varför sa du inte det bara!

Leni möter upp Josef K.

LENI: Hej, Josef.

JOSEF K: *(ställd av hennes obesvärade inställning)* Hej! *(kort paus, pekar på Rudi Block)* Vem är det här?

LENI: Det är bara en kvinna; hon heter Rudi – en stackars företagare. Jag menar, bara titta på henne.

JOSEF K: *(tittar på Rudi Block och vänder sig därefter till Leni)* Du har bara ett nattlinne. Är du och hon ...?

LENI: Kom med in på kontoret – så ska jag förklara allt för dig.

JOSEF K: Nej! Du kan förklara allt här.

Leni försöker lugna honom – och lutar sig in mot honom.

JOSEF K: *(knuffar undan Leni)* Nej, jag vill inte att du rör mig.

LENI: Josef ... du. Du blir väl inte svartsjuk på Rudi. *(Till Rudi Block)* Hjälp till här, han tror inte på mig – sluta bita på naglarna!

RUDI BLOCK: *(slutar bita på naglarna)* Jag förstår inte hur nån skulle kunna bli svartsjuk på mig.

JOSEF K: Nej, det är sant – det förstår inte jag heller.

LENI: Så bry dig inte om henne nu. Du ser ju ... Jag har bara hjälpt henne lite, för att hon en gammal klient till advokaten, det är allt. Och själv då? Är du här för att träffa advokaten? Vid den här tiden? Han är lite krasslig idag. Men om du vill så säger jag till att du är här. Fast jag hoppas att du sover över, det var så länge sen du var hos mig. Till och med advokaten har undrat var du varit. Du får inte försumma ditt ärende, Josef. Jag har nyheter om det. Men först och främst så ska vi ta av dig lite. *(tar av Josef K:s kavaj)* Jag ska bara ge honom lite soppa först, sen säger jag till honom att du är här

JOSEF K: Nä. Säg till honom direkt.

LENI: Men han måste få soppan; han tar sina tabletter med soppa, förstår du.

JOSEF K: Jaja, om det är absolut nödvändigt så.

LENI: Och du får inte bli arg om han somnar direkt efter.

JOSEF K: Du behöver inte oro dig för det – det jag har att säga kommer hålla honom vaken. Iväg med dig nu.

LENI: Du kan vara lite snällare faktiskt.

Leni går iväg och lämnar dem.

RUDI BLOCK: Du är också klient här alltså?

- JOSEF K:** Det har inte du med att göra. *(paus)* Har du varit klient här länge?
- RUDI BLOCK:** Ja. Väldigt länge.
- JOSEF K:** Så han är ditt juridiska ombud alltså – hur länge har han varit det?
- RUDI BLOCK:** Ja ... det beror på hur du menar. Han har varit min affärsjurist sen jag tog över firman, och det var väl tio år sen nu. Men du kanske snarare menar mitt ärende med domstolen? Ja, han har varit mitt ombud sen starten – och det har pågått i fem år. Ja, mer än fem år. *(öppnar en mapp)* Jag har skrivit ner allting. Jag kan ge dig dom exakta datumen, om du vill. Det är så svårt att komma ihåg allt. Förmodligen började det ännu tidigare: mitt ärende. Det började precis efter att min fru gick bort, och det är mer än fem och ett halvt år sen nu.
- JOSEF K:** *(efter ett ögonblick)* Så advokaten sysslar alltså med annan juridik också?
- RUDI BLOCK:** O ja! Han är nog mer känd för sina akademiska meriter, än för sina erfarenheter i rättssalen. *(inser vad hon har sagt)* Snälla, säg inte att jag har sagt det om honom – snälla!
- JOSEF K:** Jag är inte sån som skvallrar om folk.
- RUDI BLOCK:** Tack! Han kan vara väldigt oförlåtande ibland.
- JOSEF K:** Jag kan inte tänka mig att han skulle göra nåt mot en så trogen kund som du.
- RUDI BLOCK:** Jo då. Det skulle han. När han blir arg så ... då spelar det ingen roll vem man är. *(kort paus)* Och dessutom är jag inte en speciellt trogen kund.
- JOSEF K:** Hur så?
- RUDI BLOCK:** *(efter ett ögonblick)* Jag vet inte om jag borde säga nåt.
- JOSEF K:** Det är nog inte fara, ska du se.
- RUDI BLOCK:** Okej. Jag kan berätta *lite* då. Men då får du berätta en hemlighet du också. Så håller vi ihop gentemot advokaten om det behövs.
- JOSEF K:** Du är väldigt försiktig du. Men visst ... Jag kan avslöja en hemlighet jag också, om det gör dig lugnare. *(kort paus)* Kom igen – hur är du otrogen då?
- RUDI BLOCK:** Ja, jag har ... *(ler)* Jag har anlitat andra jurister också.
- JOSEF K:** Det är väl inte så farligt.

RUDI BLOCK: Jo! Det är det. Det är inte tillåtet. Och det är speciellt inte tillåtet att anlita utomstående jurister om man redan har ett riktigt ombud. Och det är det jag har gjort – anlitat fem jurister, utan hans vetskap.

JOSEF K: Fem stycken! Utöver honom?

RUDI BLOCK: Mm. Jag har till och med tagit kontakt med en sjätte.

JOSEF K: Varför behöver du så många?

RUDI BLOCK: Det behöver man.

JOSEF K: Nu får du nog förklara det närmare för mig.

RUDI BLOCK: Ja, det gör jag så gärna. Jag har lagt alla resurser på mitt försvar. Jag har tagit ut allt kapital från min firma. Vi hyrde ett helt våningsplan när vi var som störst – och nu har jag bara ett litet kontor som jag delar med en praktikant. Och problemet är inte bara att det slukar pengar, mitt ärende – det tar all min tid också, jag hinner inte jobba med firman längre. Vill man sköta sitt ärende ordentligt – ja, då har man inte tid till nåt annat.

JOSEF K: Betyder det att du arbetar med ärendet i rätten också? Det är nämligen nåt jag är intresserad av –

Leni dyker upp och avbryter dem.

LENI: Så, här sitter ni och ... pratar med varann.

JOSEF K: Har du sagt att jag är här?

LENI: Ja, så klart. Han väntar på dig. Så låt Rudi vara nu, du kan prata med henne sen.

JOSEF K: *(till Rudi Block)* Kommer du vara kvar här då?

LENI: Hon sover ofta här.

JOSEF K: Vad då, *sover* hon här?

LENI: Ja. Alla har det inte lika lätt som du, Josef. Det är inte alla som bara får träffa advokaten hur som helst. Och du verkar inte ens förvånad att han tar emot dig klockan elva på kvällen. Du tar alldeles för mycket för givet.

JOSEF K: Han tar emot mig för att jag är hans klient.

LENI: *(till Rudi Block, om Josef K)* Han har verkligen *ingen* koll på hur privilegerad han är.

RUDI BLOCK: Jo, så är det kanske – men ibland tänker jag att det är domstolen och tjänstemännen som inte förstår hur privilegierade dom är.

LENI: Du ska inte lyssna på henne, det gör ingen. Inte advokaten heller. Han vägrar träffa henne om han är dåligt humör. Och jag kan inte göra nåt åt det. Jag säger att Rudi är här, men han vägrar ta emot henne på tre dar. Det är därför som hon måste sova här ibland.

RUDI BLOCK: *(skamset)* Med tiden blir man ganska beroende av sin advokat.

Josef K har fått nog av de båda och stormar iväg för att träffa advokaten.

RUDI BLOCK: Ursäkta! Ett ögonblick!

Josef K stannar och lyssnar.

RUDI BLOCK: Ja, jag ber om ursäkt, men ... Du verkar ha glömt ditt löfte. Du skulle berätta en hemlighet.

JOSEF K: Ja, det stämmer. *(kort paus)* Det är inte en hemlighet länge till. Jag är här för att sparka advokaten.

RUDI BLOCK: Sparka advokaten!

Josef K beger sig mot advokatens rum; Leni försöker hinna ifatt honom, men hindras av Rudi Block som springer omkring upphetsat.

RUDI BLOCK: Han ska sparka advokaten!

LENI: Det får du inte! Josef!

RUDI BLOCK: Sparka en advokat!

LENI: Stanna, det kan du inte!

Black.

SCEN 3**I FÖRSVARSAADVOKATENS HUS, NÅGRA VECKOR SENARE**

Leni tar av sig ett par jordiga arbetshandskar när Rudi Block dyker upp.

RUDI BLOCK: Leni.

LENI: Vad gör du här?

RUDI BLOCK: Jag måste prata med dig.

LENI: Du kan inte vara här i dag; advokaten kommer bli vansinnig på dig.

RUDI BLOCK: Det skiter jag fullkomligt i.

LENI: Har du blivit tokig, Rudi – lugna ner dig.

RUDI BLOCK: Han är död, Leni! Dom har dödat Josef K.

LENI: Det är ingen fara –

RUDI BLOCK: *(avbryter)* Mitt i natten. Dom tog honom till stenbrottet – och avrättade honom.

LENI: Jag vet. Advokaten fick meddelandet i morse. Det är verkligen ingen fara.

RUDI BLOCK: Ingen fara! Hans ärende hade inte ens nått huvudförhandling i den lägre domstolen.

LENI: Men vad trodde du skulle hända – så som han höll på. Du får inte vara så barnslig.

RUDI BLOCK: Men märker du inte hur det eskalerar? Det blir bara värre och värre för varje månad som går. Vi måste göra nåt, förstår du inte det!

LENI: Du måste lugna ner dig. Du kan inte vara här nu, advokaten sitter i möte med domaren –

RUDI BLOCK: *(avbryter)* Jag skiter i advokaten säger jag ju, det är dig jag vill prata med.

LENI: Jag arbetar! Till skillnad från dig.

RUDI BLOCK: Men lyssna på mig! Vi måste göra motstånd. Jag har pratat med folk, andra åtalade. Dom förstår också det, att vi inte har nåt val – åtminstone flera stycken av dom.

LENI: Du är inte klok om du tror du kan komma undan med det –

RUDI BLOCK: *(avbryter)* Vi har ju inget val längre, dom kommer döda oss allihop om vi inte gör nåt.

LENI: Dom kommer döda *dig* om du håller på så här, det kommer dom. Domaren är här, Rudi. Hon sitter i möte med advokaten, du kan inte vara här – om dom ser dig här kommer det gå illa för dig, förstår du inte det?

RUDI BLOCK: Jag vet att du bryr dig om mig, jag vet det. Och jag vet att du bryr dig om Josef K, jag vet det också. Du bryr dig om oss – och vi behöver din hjälp.

LENI: Det är för sent för Josef K. Och det är för sent för dig också, om du är så här oförsiktig.

RUDI BLOCK: Josef hade helt rätt, det enda vettiga är att göra motstånd. Men han hade helt fel om *en* sak. Han trodde att dom var överallt, hans fiender. Men domstolen har inte sån makt, dom är inte *så* många. Om vi bara kan samla oss – till gemensam aktion ... Fast det är sant, jag ska inte vara oförsiktig. Jag återkommer sent ikväll – lämna dörren olåst, så kan vi prata utan risk för upptäckt, *(på väg att gå)* det är klokt.

LENI: *(hindrar henne från att gå)* Nej vänta, vi har en stund – jag vill inte släppa iväg dig så här. Vad menar du med gemensam aktion?

RUDI BLOCK: Dom har begränsat med resurser, det vet du. Apparaten är vidsträckt – men underfinansierad. Och domstolens underhuggare våldsamt överarbetade. *(kort paus)* Om tillräcklig många åtalande gör gemensam sak – dom har inte kraft att stoppa oss då.

LENI: Men snälla du, se vad som hände Josef K!

RUDI BLOCK: För att han gjorde det ensam. Då är det lätt för dom att kontra. Men om vi gör det tillsammans. Dom kan inte marschera oss alla till stenbrottet. Och vi kan lika gärna sätta kniven i *deras* rygg. *(kort paus)* Vi måste ha nån på insidan. Vi måste veta vad dom planerar innan det händer, det är absolut nödvändigt om vi ska ha nån chans. Vi kommer behöva din hjälp. Jag klarar det inte utan dig, Leni.

Leni svarar inte. Domaren kommer in bakom ryggen på Rudi Block; hon lägger ifrån sin mask, vilket får Rudi Block att upptäcka henne. Rudi Block tar skydd hos Leni.

DOMAREN: Jag tror du har rätt. Ni behöver nån på insidan. Domstolen agerar stundtals långsamt. Om ni hade nån på insidan skulle ni kunna utnyttja det till er fördel.

RUDI BLOCK: Fru ordförande, jag vet inte vad ni hörde ... Jag pratade bara rent hypotetiskt, bara som ett ... det var inget på allvar.

DOMAREN: Jag vet att Josef K har upprört många känslor bland er. Jag vet att ni såg upp till honom. Men vet du vad, Rudi – han är ingenting i jämförelse med dig. *(kort paus)* Systemet har inga problem att ta hand om såna som Josef K, det är enkelt. Men såna som dig, Rudi – såna som har tålmod, är me-to-diska, hmm.

RUDI BLOCK: Jag försäkrar att jag inte gjort nåt, det vara bara en tankelek – ett utslag för min livliga fantasi, det är allt.

DOMAREN: Jag beundrar dig faktiskt lite. Och jag vet att det förvånar dig. Du ser dig som underlägsen Josef K. Som den svagare parten. Du tror att du är vid liv för att Josef K var farligare för oss. Men det är inte alls sant. Du är vid liv för att du är mycket svårare att få död på. Det är därför som Leni vaktar dig. För att du är farlig. Som kommissarie i säkerhetstjänsten är det hennes jobb.

Rudi Block ryggar tillbaka från Leni.

LENI: *(efter ett ögonblick)* Ska jag ta ut henne? Jag har grävt ett hål i trädgården åt advokaten.

Rudi Block skakar på huvudet och ser bedjande på domaren.

DOMAREN: Jag hoppas inte vi är där än.

LENI: *(till Rudi Block)* Vill du ligga under eller över honom?

DOMAREN: Men hur skulle det se ut, om vi tog ut alla i trädgården och sköt dom? Nej, avrättningar utanför rättsordningen vill vi inte se; det skulle underminera systemets legitimitet, och det vill vi ju inte.

LENI: Vad fan ska vi göra med henne då? Vi kan ju inte ha henne springande runt i korridorerna längre.

RUDI BLOCK: Jag lovar, jag kommer inte sätta min fot i domstolen –

DOMAREN: *(tecknar att Rudi Block ska vara tyst)* Jag har inte tappat hoppet om dig, Rudi. Leni är hård. Men jag, jag har blivit blödig med åren.

RUDI BLOCK: Tack, fru ordförande ...

DOMAREN: Inget att tacka för. Inget du kan säga, över huvud taget. För du skulle säga vad som helst i den här stunden – lova allt och inget, och förråda alla du känner för att komma undan.

RUDI BLOCK: Jag lovar att –

LENI: *(avbryter)* Scchhhh! Käften, Rudi.

DOMAREN: *(till Rudi Block)* Vanligtvis pratar jag inte med åtalade. Ni pratar för mycket. Ni sitter där i väntrummet och tisslar och tasslar. Men det hjälper er inte att gå ihop som grupp gentemot domstolen. Varje ärende granskas var för sig, domstolen är extremt noggrann. Så det finns ingenting att vinna på att gå ihop som grupp, det är bara en ensam individ som då och då kan åstadkomma nånting i hemlighet. *(kort paus)* Men trots det, Rudi – trots det har du pratat en massa. Det är därför som Leni gräver hål i trädgården.

RUDI BLOCK: Men det finns ingenting att oroa sig för, jag har inte pratat med nån, jag utgör inget hot, jag lovar.

DOMAREN: Det är där du har fel, Rudi. Du utgör visst ett hot. Det är därför som processen är nödvändig. *(kort paus)* Du förstår, det finns en hel kategori med människor som är så privilegierade att dom inte ens kan se hur mycket mer resurser dom har. Dom visar upp företagen som dom ärvt på fädernet, och sommarvillorna som dom fått på mödernet – och farbrorn som blev prisad av Akademin och ligger begravd i domkyrkan. Dom visar upp allt dom har blivit givna – och tror på allvar att vi ska beundrar dom för det. *(kort paus.)* Dom tillhör en rovdjursklass. Som lever av oss andra. Dom är livs-farliga, Rudi – och dom måste förgöras. Full-ständigt. *(kort paus)* Det är det som är domstolens arbete – och det är ett långsamt och metodiskt arbete. Ett ärende i taget. En gra-av efter den andra. Förstår du?

RUDI BLOCK: Mm.

DOMAREN: Du är inte som om dom andra. Jag tror inte du är förtappad, Rudi. Jag tror det går att rädda dig. Det finns nåt för-drag-samt med dig, eller hur?

RUDI BLOCK: Jaa ...

DOMAREN: Ja, du bara jobbar på du, det är bra. Jag tror vi skulle kunna arbeta tillsammans – jag tror det. *(till Leni)* Vad tror du?

LENI: *(granskar Rudi Block)* Jag tror att du överskattar henne.

DOMAREN: *(till Rudi Block)* Du verkar inte ha övertygat kommissarien här dock. Det måste du nog göra. Hur ska du göra det, Rudi?

RUDI BLOCK: Ähh ... Jag vet inte ... jag ... *(till Leni)* Jag skulle kunna gå ut i trädgården och täcka igen hålet kanske? Återställa marken ... om du vill ... plantera ...

DOMAREN: *(till Leni)* Vad säger du, har du nån användning för henne? Nån på insidan.

RUDI BLOCK: Jag är ytterst samarbetsvillig, jag vill bara säga det.

LENI: *(funderar en stund)* Kanske det.

Domaren klappar om Rudi Block, som andas ut för ögonblicket.

DOMAREN: *(efter en paus)* Jag vet att det är tungt just nu. Att falla så långt. *(kort paus)* Och jag vet att det finns moraliska knepigheter med att utplåna en hel samhällsklass. Men dom har lurat dig. Dom har lurat oss alla att tro att dom är nödvändiga. Och dom har lurat dig att tro du är en av dom. Men det är du inte. Josef K såg inte sin like i dig – eller hur?

RUDI BLOCK: *(efter ett ögonblick.)* Nej.

DOMAREN: Nä, han såg bara en patetisk småföretagare. Nån som stod långt nedanför honom, nära botten av pyramiden. Som släpade sten från faraons stenbrott. Eller hur?

RUDI BLOCK: *(Nickar.)*

DOMAREN: Men det finns inte längre en framtid för såna som Josef K. Det finns en framtid för dig, Rudi B – det finns en framtid för dig.

LENI: *(till Rudi Block)* Jag tror att sömnmedlet i advokatens soppa har verkat nu – kom! *(sträcker ut sin hand)* Du kan sticka kniven i hans rygg. *(kort paus)* Eller vill du vänta i tre dagar först – sova i pigkammaren?

Rudi B tar Lenis hand.

Black.